

NHD 2 mei 2009

Wil Dijkman mist haar vader nog elke dag

Niets aan de hand. Tot er midden jaren '90 iets brak. "Bij de herdenking van 50 jaar bevrijding. Sindsdien heb ik er geen rust van. Waarom? Omdat ik die man nooit gezien heb, gaat het spelen. Als je ouder wordt, wordt je ook sentimenteler". Het laat haar niet los.

Op zoek

Sindsdien is ze op zoek. Naar lotgenoten. Maar vooral naar sporen van Pieter Kool. "Altijd. Maar nu hebben ze me geadviseerd niet verder meer te zoeken, want er is niets meer te vinden. Dat kan ik niet. Waarnaar ik zoek? Dat weet ik niet eens. Misschien moet ik maar eens naar die plek waar de Saturnus is gezonken, bloemen op zee gooien. Maar ja, dat is ook alleen maar water."

"Ik heb ook wel eens een oproep gedaan in het Kroonvaardersblad, het blad van oud-KNSM'ers, of iemand nog iets van mijn vader wist. Een keer heb ik een ex-bemanningslid gevonden, die aan boord was toen de Saturnus werd getorpedeerd. Die man was inmiddels 80 en zo geëmotioneerd at er niks meer uitkwam."

Ze schreef de burgmeester van Gaspé, het dorpje waar de overlevenden waren geland, een brief. "In mijn beste Engels heb ik gevraagd of er in de oorlog misschien een lichaam was aangespoeld. Een jaar later kreeg ik pas bericht, dat dat niet zo was." Zelfs de duikvereniging benaderde ze. Een antwoord op haar e-mail kreeg Wil Dijkman niet. "Nou ja, dan zien ze een schip op de zeebodem liggen", relativeert ze. "Die man is er niet meer. Hij stond in het stuurhuis, dat als eerste in elkaar is gepoft."

Pet

Ook op internet vond ze sporen. Afbeeldingen van de Saturnus. Van het boordkanon zelfs, dat mede door haar vader werd bediend. Met een kanonnier erachter. "Die man met die witte pet, misschien is dat hem wel. Maar het is niet te zien wie het is." Misschien moet ze er een punt achter zetten. Maar hoe? Wil Dijkman weet het niet. Wat ze wel weet is dat Pieter Kool en de andere koopvaardijslachtoffers op zee meer aandacht verdienen dan ze nu krijgen. "Als je het over de oorlog hebt, gaat het over onderduikers, het verzet, de NSB, de marine. Maar over de koopvaardij hoor je nooit wat." Dat er een herdenkingsmonument is voor mannen als haar vader, moest ze zelf met veel moeite ontdekken. "Op het KNSM-eiland, specifiek voor de slachtoffers van KNSM-schepen. Dat waren er 276, alleen al van de Koninklijke Nederlandsche Stoomvaart Maatschappij. Daar ga ik ieder jaar heen. De plaquette met de namen van alle KNSM-slachtoffers is vijftien jaar geleden daarheen verhuisd. Er hoort ook een beeldengroep bij, "Amphitrite". Die is de afgelopen jaren gerestaureerd en wordt op 16 mei 2009 onthuld. Dan ben ik er ook bij. Ieder jaar ben ik er. Dan sta ik altijd te snotteren. Maar het helpt niet. Mijn vader heeft geen graf. Dan kon je nog ergens heen."

Boosheid voelt Wil niet. Wel verdriet. Ik jank alleen maar. Niet iedere dag, maar toch, ik denk er alle dagen aan. Ze hebben je zoveel afgepakt. Ik weet niet wat het is, een vader. Als het nou een ziekte was, waaraan hij was overleden. Maar dit had helemaal niet gehoeven. Ja, het is oorlog, hoor je dan. Oorlog is alleen maar ellende.